

Vaast Colson opent samen met Dennis Tyfus en Peter Fengler Pinkie Bowtie

‘MIJN WERK BESTAAT DANKZIJ DE ANDEREN’

Met een guitige blik en een open visie bevaart Vaast Colson kunst, maatschappij en zijn eigen positionering, voorzien van de nodige dosis (zelf)kritiek. Hij omarmt samenwerkingen en zijn werk bestaat grotendeels uit de energie tussen hemzelf, de ander en de kijker. Zijn gedrevenheid vertaalt zich in een solotentoonstelling in Trampoline Gallery en in Pinkie Bowtie, een platform dat hij samen met Dennis Tyfus en Peter Fengler zopas leven inblies.

Indra DEVRIENDT

“Mijn werk ontstaat vaak intuïtief”, vertelt Vaast Colson (1977). “Het start met de vraag wat kunst betekent voor de samenleving en het individu. Ik krijg interesse in iets wat mij prikkelend en een spanningsveld creëert.” Het werk dat ontstaat, balanceert op de grens tussen ernst en spel, tussen het institutionele en het alledaagse. “Het spelelement zorgt voor toeval en risico’s, wat mislukkingen of onverwachte energie oplevert”, ervaart Colson. “Dat maakt het spannend. Pas als ik een werk toon, weet ik of het functioneert.” Hij houdt van het alledaagse naast het ‘artistieke’. Bepaalde werken overleven buiten de getoonde context als kunstwerk, andere misschien niet. “Ik speel graag met die verschillende statuten in de hoop erover te leren, maar daar heb ik de anderen voor nodig.” Zijn werk bestaat slechts in de dialoog met de buitenwereld. “Ik besta dankzij het gedeelde idee, door de perceptie. Die perceptie is niet gedefinieerd en kan onverwacht heftig

zijn, maar leert ons ook dat uw perceptie daarom niet dezelfde is als mijn intentie.”

In eerste instantie weet je vaak niet wat Colson toont. “Ik poneer een geste en benoem die niet voor je ernaar kijkt. Als de toeschouwer het werk vervoordt, brengt dat een gesprek op gang. Zo maakt die het werk af en doet het bestaan. Voor mij is het belangrijk dat de kijker met de situatie omgaat, zonder het werk te hoeven begrijpen. Ik neem een positie in en hoop dat de kijker die overneemt, zodat het werk niet langer enkel van mij is, maar een gedeeld gegeven wordt.”

In Trampoline Gallery hangt Colson drie impo- sante werken aan de muur. Het gaat telkens om een aluminium blad, onderbroken door een diagonale lijn die oogt als een lemme. Het geheel is omkaderd door een houten frame. Zijn het schilderijen of objecten? Enerzijds tonen ze zich dominant en dreigend en gaat je lichaam er haast in op, anderzijds zijn ze esthetisch en verfrind.

Vaast Colson tijdens zijn performance op de openingsavond van 'Menig mening mengt zich melig in de menigte, tussen hoed en schoen!'. Foto: v.w.h.at., voorafvaast.fanclub

De titel ‘Guillotine Painting Series’ (2016) duidt op een flirten van de alledaagse met de artistieke context en biedt opening voor interpretatie. De werken verschillen enkel in formaat. Bij het vierkante en rechthoekige werk in de breedte, voel je referenties aan de abstracte schilderkunst en de minimal art. Het werk dat lang en smal in de hoogte is, doet denken aan een guillotine. De impact van elk formaat werkt uitstekend doordat ze alle drie ten opzichte van elkaar te zien zijn. “Ik ben gefascineerd door de picturale kwaliteiten van een guillotine die de mensen toen niet zagen als ze op een plein opgingen in massahysterie. Ik toon het als picturaal object, zodat de gruwel ondergeschikt wordt.”

PLATFORM

Samenwerking en het creëren van ontmoetings- plaatsen zijn een belangrijk aspect van Colsons praktijk. In Antwerpen trok hij samen met Dennis Tyfus (1979) van de voormalige Scheld’Apen naar Gunther en Stadlimiet. “Dennis en ik vinden elkaar vanuit een complement. Onze interesses zijn dezelfde, maar onze aanpak is verschillend.” Nu zijn Colson en Tyfus gestart met Pinkie Bowtie, een platform gericht op samenwerkings- methoden met aandacht voor communicatie en het distribueren en verkopen van kunstwerken. “Stadlimiet fungeerde gedurende een seizoen als ‘Vansteensel & De Caigny gallery’, waar beeldend werk getoond werd, Pinkie Bowtie is een verzelfstandiging van dat idee. Omdat de acties van Dennis en mij vaak als farce aanzien werden, doet Peter Fengler ook mee. Helena Kritis ondersteunt ons met tactieken die het platform doen werken.”

Daar waar Stadlimiet een ondersteunende werking had, richt Pinkie Bowtie zich meer op hun eigen artistieke parcours en zijn inhoud en kwaliteit cruciaal. Het concept van Pinkie Bowtie is eerder vaag, maar heeft deels de gedaante van een reguliere galerie. Ze volgen het zeswekelijkse tentoonstellingsritme, zijn elk weekend open en benutten de gangbare kanalen om mensen uit te nodigen.

Ze volgen het zeswekelijkse tentoonstellingsritme, zijn elk weekend open en benutten de gangbare kanalen om mensen uit te nodigen

Voor de openingstentoonstelling tonen Colson, Tyfus en Fengler ieder een werk. “We ambiëren om van elke tentoonstelling telkens iemand een verslag te laten maken in de vorm van een tekst of een ander medium.” Ze stellen auteurschap in vraag, maar in welke mate is samenwerking mogelijk? “We hebben elk ons idee over hoe Pinkie Bowtie zal zijn en hopen dat samen te brengen”, stelt Colson. “Dat wordt een spannende oefening, want we hebben elk onze intenties en in die zin is samenwerken een utopie.”

‘Menig mening mengt zich melig in de menigte, tussen hoed en schoen’ tot 1 april in Trampoline Gallery, Vlaamsekaai, 47, Antwerpen. Open di-vr van 14-17u30 en za van 14-18 u. www.trampolinegallery.com

‘The First Annual Report’ tot 2 april in Pinkie Bowtie, Wolstraat 31, Antwerpen. Open za-zo van 14-18 u. www.pinkiebowtie.com

C A S S T L OP EILANDJE

Pinkie Bowtie is niet het enige nieuwe ‘artist driven’ initiatief in Antwerpen. In de wijk Eilandje, op een boogschuit van het MAS, is net C A S S T L geopend, een project van de kunstenaars Lue Tuymans, Carla Arocha en Stéphane Schraenen. C A S S T L wil een alternatief antwoord bieden op de klassieke institutionele aanpak (genre kunsthal) of commerciële benadering (genre galerie): het organiseert ‘project based events’ met tentoonstellingen, edities, performances, lezingen, projecties enzovoorts, met lokale en internationale kunstenaars. Daarmee wil C A S S T L zijn bijdrage leveren aan de Antwerpse kunstscene, die met het tijdelijke non-actief van zowel het Museum voor Schone Kunsten, het M HKA en Extra City, behoefte heeft aan nieuwe impulsen. Stéphane Schraenen: “We willen hier vooral een plek voor hedendaagse kunst creëren, met ‘no pressure’ als adagium. Alles kan, zonder druk.”

C A S S T L is gevestigd op de begane grond van het nieuwe gebouw aan de Braziliëstraat nr. 21 op het Eilandje, dat door Tuymans werd geïnitieerd, samen met Glenn Sestig Architecten.

De eerste tentoonstelling die er nu loopt is van Filip Collin: ‘Come and Play With Filip’ focust op een puzzel die niet echt te maken is, maar waarvan de vorm en het concept interessanter zijn dan het ‘affle’ resultaat. Collin, in 2014 afgestudeerd aan de afdeling Grafiek van de Antwerpse Academie, liet zich inspireren door vormen die hij zag in de Botanische Tuin in Antwerpen en ontwierp een reeks van polychrome sjablonen, die deels wel, deels niet in elkaar passen. Filip Collin: “Dit werk gaat over proberen en ontdekken, er zijn geen instructies of spelregels: de puzzelaar creëert zijn eigen regels.” De ‘Puzzlebox’ bestaat in een editie van 20 exemplaren, aan de prijs van 200 euro, plus vijf Artist Proof-versies.

‘Come and Play With Filip’ tot 14 april in C A S S T L, Braziliëstraat 29, Antwerpen. Open wo van 13-16 u.

Shana Moulton in Vitrine NICC, Brussel

VIVA LA RESISTANCE

De internationale kunstwereld is meer en meer verlekterd op de video’s waarin de Amerikaanse Shana Moulton optreedt als Cynthia. Haar installatie ‘Outhouse Portal’, speciaal gemaakt voor de vitrine van het NICC in Brussel, toont waarom. ‘Thanks for coming. Viva la resistance.’ Zo nam Shana Moulton (1976, Californië) op de openingsavond vrolijk afscheid van het publiek. Ze stond daar in een geblomde tentjurk, een soort slaapkleding waarin ze een performance uitvoerde in interactie met een video waarin ze hetzelfde kleed draagt. Het gaat om een fragment van de nog niet voltooide video-opera met componist Nick Hallett, het jongste werk van de reeks ‘Whispering Pines’ (2002-) met haar alter ego Cynthia: een huisvrouw die fanatiek zoekt naar fysieke zelfverbetering en spiritueel heil. De titel knipogt naar ‘Twin Peaks’ van David Lynch, en de sfeer is best mysterieus. Maar het is hilarisch absurd. Vaak zijn het huiskamersituaties en knettergekke alternatieve remedies.

De geanimeerde videoperformance is spring- levend. Kunstenaars zoals Mary Reid Kelley bewijzen het ook. Moulton pakt het anders aan. Huisgemaakte magie en speciale effecten zijn wat knullig en tegelijk gesofisticeerd. Het doet denken aan televisie, infomercials, psychedelische retro en de jaren zeventig, de gloriëtijd van de groene oogschaduw die Cynthia draagt. Steekt het werk de draak met de gezondheidsrage en new age spiritualiteit? “Het is ironisch en ernstig.

Zopas presenteerde Artefact in kunstencentrum STUK in Leuven bestaande werken.

‘Outhouse Portal’ is gloednieuw. Niet meer dan een vitrine, maar wat een vitrine. Een korte video brengt een achtergronddoek met een waterval tot leven. Cynthia heeft iets van een priesteres. Met een beate glimlach steekt ze haar hoofd door een opening achter de waterval en uit een kleine poort in haar voorhoofd verven amuletten waarin ‘think positive’ of ‘enjoy nature’ is gegraveerd. Eerder was een hulpeloze Cynthia zwaaiend met een SOS-bordje aan het verdrinken. Even later verscheen een vrouwenarm met een degen uit het water. Is dat een reddingsboei onder de jurk van de etalagepop, die erbij staat? Onder de stof met Medusahoofden, het logo van Versace, zit een aambeiencussen. Het is een dame met ogen in de kont: een schermppje met felgroene, knipperende ogen in het Medusahoofd.

“Die achtergrond vond ik op het internet”, verklaart Shana Moulton. “Mijn eerste idee was een fantasie met ‘The Lady of the Lake’, die in de Arthurlegende het zwaard aan koning Arthur geeft. Normaal is mijn werk niet politiek, maar ik kon mijn wanhoop en angst niet verstoppen. SOS, help ons alstublieft in de strijd tegen Trump en bevrijd ons van deze terreur.” Waar het met de wereld naartoe gaat, daar kan je bij zuchten. Maar als haar werk aangeeft waar het met de kunst naartoe gaat, dan kan je daar alleen maar opgetogen over zijn.

Christine VUEGEN

Shana Moulton ‘Outhouse Portal’ tot 2 april in de vitrine van het